

Sv. Vendelin.

(K slik.)

Kaj menite, zakaj sem vam danes priobčil ljubeznivo sliko sv. pastirčka Vendelina? Morda bo kateri rekel: „Zato, ker imate ovčice radi.“ Kdo drugi poreče: „Zato, ker vas veseli, če vidite, da tudi preprost človek sveto živi.“ Kdor bi tako rekel, bi zadel pravo; pa le deloma. Ovčice imam res rad, ker sem bil v otroških letih tudi sam ovčar; svetnika se pa moram tudi veseliti vsakega, osobito pa še nedolžnega pastirčka mej ovčami in jagnjeti.

Pa samo to me še ni nagnilo, da sem izročil „Angeljčku“ to sliko; marveč nekaj drugega. Vi sodite le preveč po zvanje; še ne veste, koga imate pred seboj. Ta -le preprosti pastir, ki je zavil v pastirsko haljo in se opira na pastirsko palico, ni kar navaden hlapec, marveč je kraljevskega rodu. Lahko bi se pokrival s kraljevskim plaščem mesto uborne pastirske obleke; lahko bi nosil kraljevsko žeslo mesto pastirske palice: toda prostovoljno se je odrekel posvetni slavi in posvetnemu uživanju — iz ljubezni do Jezusa Kristusa, ki je tudi zapustil nebeško veličastvo in si na zemlji izvolil le uboštvo in poniževanje.

Zapustil je že v mladih letih svoj dom na Angleškem in se naselil blizu Trevina v neki samotni puščavici. Tu si je zgradil iz lesa in vej uborno kočico in kapelico; spal je le na trdih tleh, hrana so mu bile jagode in gozdna zelišča, pijača pa bistra studenčnica.

Večkrat je šel pa tudi v mesto k sv. maši in, da je prejemal svete zakramente. Ob taki priliki je kraljevski sin tudi ponižno poprosil miloščine pri dobrih ljudeh, ki so kaj radi obdarovali krotkega in pobožnega tujca.

Nekoč poprosi miloščine tudi imenitnega plemenitaša. A ta ga osorno ozmerja in mu veli, naj gre k njemu v službo, da mu bo za svinjskega pastirja. Ponižni kraljevič krotko potrpi krivično zmerjanje in takoj nastopi to skrajno preprosto službo. Pozneje je pasel tudi goved in slednjič ovčice, kar mu je še najbolj

ugajalo, ker je mogel več moliti. Zavoljo svetega pastirja je imel gospodar veliko srečo.

Ko se pa slednjič gospodar prepriča plemenitosti in celó čudežne moči svojega svetega ovčarja, ga začne častiti, za odpuščanje prositi itd. A tega skromni svetnik ne more prenašati; zato se poslovi in gre v samostan ter postane še slednjič opat in umrje v veliki popolnosti.

Ako si ne upaš, mali prijatelj, tako junaško se zatajevati, kakor sveti Vendelin, vsaj to se polagoma nauči, da boš skromen v svojih zahtevah in zadovoljen s tem, kar ti nakloni božja previdnost.

Koncem počitnic.

Dosti je počitnic, dosti —
Le hitimo v šolo spet,
Zapustimo hrupni svet,
Zdaj lenoba naj se posti!
Mar nam bodi učenosti
Dokler smo še mladih let!

Slehern v klopi mirno sedi!
Tu premini šala, smeh,
Paznost vladaj v šolskih dneh.
Vsak na vzórno delo gledi!
Skratka: kar ne ugaja vedi,
Vse odslej nam bodi v greh!

Mesto igre bodi knjiga!
To naj pomni dobro vsak,
Kdor će biti kdaj veljak;
Saj nam um le uk prižiga,
Slava ž njim se domu dviga...
Bodi nam enak korak!

Tisti, ki se zgodaj trudi,
Dasi slab še, mal in mlád,
Žel na starost bode sad,
Zanj ne bodo časi hudi,
V zadovoljstvu, v sreči tudi
Njega trl ne bode glad.

Dosti je počitnic, dosti!
Urno, brzo v šolo spet,
Dokler smo še zdravih let,
Mar nam bodi učenosti — —
Do blagosti, do kreposti
Nov se nam odklepaj svet!

V. Rastko.

